

Preken på Treenighetssøndagen, 11. juni 2017.

Tekst: Matt 28,16-20

Har du noen bibelfortelling som har definert ditt liv? Jeg mener, finnes det noen historie som har hatt en spesiell *virkning* hos deg, og kanskje skapt noe nytt og løftet deg inn i noe som ellers ikke ville skjedd? Bibelen er full av fortellinger hvor Gud møter mennesker på en slik måte at livet aldri ble det samme etterpå. I dag skal vi høre en slik fortelling, en av de fortellingene som antakelig har skapt mer uro og oppbrudd enn de fleste andre fortellinger i bibelen. Den står skrevet i evangeliet etter Matteus i det 28. kapitlet:

De elleve disiplene dro til Galilea, til fjellet der Jesus hadde sagt han ville møte dem. Og da de fikk se ham, falt de ned og tilba ham; men noen tvilte. Da trådte Jesus fram og talte til dem: «Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Slik lyder det hellige evangeliet

-Eller misjonsbefalingen, som den også kalles. Og ja, *dåpsbefalingen* er et annet navn som brukes på disse Jesusordene. Lille *Sander* fikk nettopp *sitt* liv definert av denne bibelfortellingen da vi tok Jesus på ordet og døpte ham. En flokk med barn sitter akkurat i dette øyeblikk og får høre om Jesus på søndagsskolen vår, fordi vi tar hans *opplæringsbefaling* på alvor. I dette kirkerommet sitter en av våre misjonærer, Erik Bøhler, som - om ikke jeg tar helt feil - har fått sitt liv definert da han lot *misjonsbefalingen* bli retningsgivende for sitt yrkesliv og dro til Nepal for å bygge sykehus og forkynne evangeliet i både ord og handling. Har jeg rett?

Selv har jeg bodd på *Madagaskar*. Ja, det vil si, ikke *øya*. Jeg ble aldri misjonær, men gjennom en årrekke mens jeg var barn og tenåring, var jeg med på familieleir på Det norske misjonsselskap sitt leirsted, Fjordglimt ved Bamble. Der bodde vi i den campinghytta som ble kalt *Madagaskar*. Sommerdagene var blanke, fine og solrike med båtturer og bading. Det var bibeltimer om morgenen, og om kveldene var det møter med vitnesbyrd og «Rop det ut». Det var barn, ungdommer, voksne og gamle – fra Sandnessjøen til Stavanger, fra Gjøvik til Skien, og det var denne *ene* bibelfortellingen om Jesus som gir sine 11

gjenværende disipler beskjed om å gå ut med evangeliet, som samlet oss. Vi lærte oss navnene på misjonslandene; Kamerun, Mali, Taiwan, jeg mottok min første nattverd på en av gudstjenestene der da jeg var 14, og jeg var avstandsforelsket i en som het Bjørn Tore gjennom flere år. Jeg har i grunnen ikke tenkt på det før, men misjonsbefalingen har nok definert mye av livet mitt. Det skjønner jeg nå.

Visste dere at misjonsbefalingen henger nøye sammen med Gud som en *treenig* Gud? I dag feirer vi det som heter *Treenighetssøndagen*. Gammel tradisjon tilsier at når pinsen er over, er det dette *bevegelsens mysterium* som får fokus. Ja, for treenighet, det er like mystisk som elektroner som går i bane rundt kjernen av protoner og nøytroner, like mystisk som månen som går i ring rundt, jorda og alle solene som danner en stripe av melkevei over himmelen i en uendelig langsom dans gjennom rommet. Treenigheten er Sønnen som sitter ved Faderens høyre hånd og Ånden som går ut fra dem begge, og *bevegelsen* mellom de tre i en kjærlighetens vekselvirkning der målet alltid er å komme hverandre i møte og skape hellig uro og utferdstrang hos menneskene, så evangeliet om den oppstandne

Jesus Kristus aldri skal stanse opp før det har nådd frem til alle folkeslag.

Unnskyld, nå ble det kanskje litt høytflyvende. Men noen ganger må vi ta i bruk bilder som hører mystikken til. Treenigheten er Guds *vesen*, han som jødene bekjente seg til som den ene og den eneste Gud. *Hør, Israel, Herren er vår Gud, Herren er én*. Dette var deres trosbekjennelse og er det fortsatt. De kunne aldri godta Jesus som Gud, for det strider mot deres trosbekjennelse om at Gud er én og udelelig. Men som kristne tror vi at Gud ble menneske, kjøtt og blod. Det er derfor han også kalles en *snublestein* for dem som ikke tror, for hvordan kan man tro at Himmelens og jordens skaper også kan være barn, menneske, dødelig? Hva slags Gud er dette, hva slags tro er det som hviler på et korsfestet legeme? Og så var det Den hellige Ånd, da. «Utgått fra Faderen og Sønnen,» som en vind som setter mennesker i bevegelse og skaper mot og utadvendt nestekjærlighet hos slike som oss, vi feige og innadvendte.

Disse tre, så ulike gudspersoner, er likevel alltid ett, avhengig av hverandre, i en hellig dans som har som formål å skape et *gravitasjonsfelt* hvor stadig nye mennesker trekkes inn mot kjernen og får merke Gudsrikets krefter.

Etter Treenighetssøndagen kommer *treenighetstiden* som varer helt til Advent. Fra neste søndag er alterteppet bak meg *grønt*. Vi skal inn i vekstperioden. Dere husker kanskje motivet: Det er et stort tre. Livets tre, kanskje. Men aller helst *Kristustreet* der Han er stammen og vi er grenene. - Igjen dette bildet på å være samlet i en enhet og samtidig strekke seg *utover*. Grenene kan ikke leve uten stammen og røttene. Men uten bladene og frukten, er stammen meningsløs. Vi er satt til å bære frukt som varer. Det er dette treenighetstiden handler om; om hvordan vi lever et dynamisk kristenliv i en uavbrutt bevegelse mellom utadrettet virksomhet mot vekst og modning, og så stadig tilbake til kjernen, til stammen og røttene - for å finne feste og næring for troen.

Barndommens somre tilbrakte jeg på Madagaskar og i Kamerun, - altså campinghyttene på Fjordglimt. Misjonslandene ble en del av min verden. Når jeg ble stor, skulle jeg *ut!* Eventyret ventet. Men så tok livet en annen vending, og jeg ble *heimføding*. Norge ble mitt misjonsland. Fortsatt misunner jeg Erik og alle de andre som har fått anledningen til å oppleve fremmede kulturer og språk og bli ett med mennesker i fjerne verdensdeler. Men det er

ikke så verst å bo i Norge heller. Gud er alltid på vei mot alle mennesker, også nordmenn, også *nye* landsmenn. For dem som har lyst til å fortelle om Jesus, er det ikke nødvendig å dra lenger enn til nærmeste buss-stopp, hvis du er av den frimodige typen. Der står gjerne noen av en annen tro og venter på samme buss som deg. Si *hei*. Vis vennlighet. La dine handlinger vise hvem som bor i hjertet ditt.

Eller hvis du ikke er av den utadvendte typen; du kan vise kristen nestekjærlighet på alle de måtene Ånden viser deg. Stol på Gud. Plutselig står du oppi en situasjon som krever at troen din blir synlig og troverdig. Og for dere som har barnebarn er oppgaven ganske nærliggende: Den første som fortalte *deg* om Jesus var kanskje en bestemor eller bestefar. Du kan spille en like avgjørende rolle for ditt barnebarns tro når du lærer barnet å henvende seg med all sin barnlige tillit til den store Gud. Besteforeldrenes kjærlighet og tro har vært bærekraftig i generasjon etter generasjon.

De elleve disiplene tok imot misjonsbefalingen uten å kunne et snev av misjonsteori. Men da de la ut på vandringen mot

menneskene rundt seg, gjorde de det med vissheten om at de ikke gikk alene. Jesus var med dem. Og hver gang fortellingene deres vekket interesse og nysgjerrighet hos dem de møtte, tok de et lite skritt til siden og lot Jesus få slippe frem. Det er også vår oppgave.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.